

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 6Ssk/46/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0823106283
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:0823106283.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD., LL.M. a členov senátu JUDr. Martina Tisa a JUDr. Michala Matulníka, PhD., v právnej veci žalobcu: O. J., nar. XX. M. XXXX, bytom v C., B. XXXX/X, právne zast.: Mgr. Peter Baláž, advokát, so sídlom v Martine, Volgogradská 10964/19, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom v Bratislave, ul. 29. augusta 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej zo dňa 07. augusta 2023, Číslo: 22918-4/2023-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04. decembra 2024, č. k. 15Sas/8/2023-51 v znení opravného uznesenia zo dňa 16. decembra 2024, č. k. 15Sas/8/2023-60, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalovanej z a m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov kasačného konania voči žalovanej v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom zo dňa 04. decembra 2024, sp. zn. 15Sas/8/2023 v znení opravného uznesenia zo dňa 16. decembra 2024, sp. zn. 15Sas/8/2023 postupom podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zrušil napadnuté druhostupňové rozhodnutie a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Žalobou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovanej zo dňa 07. augusta 2023, Číslo: 22918-4/2023-BA, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) bol na základe odvolania žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že slová „§ 236 ods. 1 písm. b)“ sa nahradili slovami „§ 236 ods. 1 písm. a) a b)“, v ostatnom odvolanie zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Sociálna poisťovňa, pobočka Martin rozhodnutím zo dňa 13. marca 2023, Číslo: 200-003679-CA06/2023 (ďalej len „prvostupňový orgán“ a „prvostupňové rozhodnutie“) podľa § 236 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z.z. rozhodla, že žalobca je povinný vrátiť materské vyplatené za obdobie od 13. 11. 2018 do 30. 11. 2018 a v období od 01. 12. 2018 do 13. 12. 2018 v sume 716,60 Eur.

2. Správny súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovanej preskúmal v intenciách ustanovení § 236, § 237 zákona č. 461/2003 Z.z. a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej Správnym súdnym poriadkom dospel k záveru o dôvodnosti podanej správnej žaloby.

3. Po preskúmaní rozhodnutia žalovanej, správny súd konštatoval, že medzi účastníkmi súdneho konania bolo sporným určenie začatia plynutia subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty na uplatnenie

práva žalovanej na vrátenie materského poskytnutého neprávom podľa § 236 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. Žalovaná argumentovala, že zistenie skutočnosti o neprávom poskytnutej dávke musí byť postavené právoplatným rozhodnutím v konaní vo veci zániku nároku na dávku, žalobca argumentoval, že začiatok plynutia lehoty by bol tak primárne v právnej sfére Sociálnej poisťovne, ktorá určuje, či a kedy začne konanie o zániku nároku na dávku, čím by mohlo dôjsť k posunu začiatku tejto lehoty až na hranicu 10-ročnej objektívnej lehoty. Správny súd uznal ako dôvodnú argumentáciu žalobcu, že takýto výklad právnej normy, kedy sa rovnaký subjekt, ktorý je oprávnený na vrátenie neprávom vyplatenej dávky a zároveň vedúci konanie o zániku nároku na dávku, dozvie až z vlastného právoplatného rozhodnutia to, čo už predtým zistil z vlastnej činnosti, databázy a údajov, je neutržateľný.

4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol správny súd tak, že žiadnemu účastníkovi konania ich nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť žalovanej proti rozsudku správneho súdu

5. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala kasačnú sťažnosť žalovaná podaním zo dňa 07. januára 2025, Číslo: 1036-15/2025-BA, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie zo strany správneho súdu.

6. Poukázala, že konanie vo veci uloženia povinnosti vrátiť materské nadväzovalo na ukončené konanie vo veci zániku nároku na materské. Ak by žalovaná právoplatne nerozhodla o zániku nároku na materské, nemohla by rozhodnúť o uložení povinnosti vrátiť materské, pretože by existovalo len právoplatné rozhodnutie o priznaní nároku na materské. Do momentu právoplatnosti rozhodnutia o zániku nároku na materské ide len o podozrenie, respektíve domnienku žalovanej, že vznikol preplatok na materskom, a táto domnienka je nepostačujúca pre rozhodnutie o uložení povinnosti vrátiť materské. Tiež poukázala, že konanie vo veci zániku nároku na materské, ktoré predchádzalo konaniu vo veci uloženia povinnosti vrátiť materské, sa netýkalo len obdobia od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018, ale aj ďalších období, a výkonu práce u viacerých zamestnávateľov, v súvislosti s čím sa zabezpečovali dôkazy pre posúdenie, v ktorých obdobiach žalobca splnil a v ktorých nespĺnil podmienky nároku na materské (sporná bola podmienka starostlivosti o dieťa), v rámci čoho boli zabezpečené aj doklady doručené dňa 09. septembra 2019, respektíve 02. októbra 2019.

7. Žalovaná zotrvala na názore, že až dňom právoplatnosti rozhodnutia o zániku nároku na materské, t. j. dňom 14. novembra 2020, bolo ustálené, že materské vyplatené žalobcovi za obdobie od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018 mu nepatrilo, čím vznikol preplatok na tejto dávke. Začiatok plynutia subjektívnej trojročnej premlčacej lehoty podľa § 236 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. na uplatnenie práva žalovanej na vrátenie materského poskytnutého neprávom sa viaže na deň právoplatnosti rozhodnutia o zániku nároku na materské. Bez rozhodnutia o zániku nároku na materské nemožno rozhodovať o uložení povinnosti vrátiť preplatok na materskom.

8. Žalovaná navrhla, aby najvyšší správny súd napadnutý rozsudok správneho súdu zmenil rozsudok správneho súdu tak, že žalobu zamietne.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovanej

9. Žalobca sa na základe zaslanej výzvy správneho súdu vyjadril ku kasačnej sťažnosti prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 11. marca 2025, v ktorom uviedol, že s právnym názorom žalovanej sa nestotožnil, pretože nadobudnutie vedomosti o určitej skutočnosti nie je možné stotožňovať s dňom, kedy nastali právne účinky rozhodnutia o zániku tohto nároku. Žalobca zastával názor, že nie je dôvod na to, aby správne orgány požívali v tomto smere určitú výhodu a mohli začiatok plynutia subjektívnej lehoty ovplyvniť tým, že rozhodnutie o zániku nároku, ktorý sa môže v budúcnosti premlčať vydajú v čase, kedy to bude im vyhovovať. Žalovaná tak poznáva určitú skutočnosť okamihom, kedy ju zistila, preskúmala, dostala sa do sféry jej vnímania, a nepotrebuje na to vydať rozhodnutie a utvrďovať sa v tom, čo už vie dokonca vydaním vlastného rozhodnutia, preto sa takáto argumentácia žalovanej javí ako nelogická.

10. Záverom navrhol, aby najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť žalovanej zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania vrátane konania o kasačnej sťažnosti vo výške 100 %.

11. Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovanej bolo doručené na vedomie žalovanej dňa 19. marca 2025.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

12. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) ako súd kasačný (§ 11 písm. h/ SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu, ako aj konanie predchádzajúce jeho vydaniu postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 455 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej nie je dôvodná.

13. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

14. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

15. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

16. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

17. Podľa § 199 ods. 1 písm. a/ SSP, sociálnymi vecami sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie Sociálnej poisťovne.

18. Predmetom kasačného konania v danej veci bol rozsudok správneho súdu, ktorý postupom podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovanej a vec jej vrátil na ďalšie konanie, ktorým podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. bol na základe odvolania žalobcu zmenený výrok prvostupňového rozhodnutia tak, že slová „§ 236 ods. 1 písm. b)“ sa nahradili slovami „§ 236 ods. 1 písm. a) a b)“, v ostatnom odvolanie zamietla a potvrdila prvostupňové rozhodnutie vo veci vrátenia nemocenskej dávky materské vyplatené za obdobie od 13. 11. 2018 do 30. 11. 2018 a v období od 01. 12. 2018 do 13. 12. 2018 v sume 716,60 Eur.

19. Podľa § 227 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z., poistenec je povinný príslušnej organizačnej zložke Sociálnej poisťovne preukázať skutočnosti rozhodujúce na vznik nároku na dávku, trvanie nároku na dávku, zánik nároku na dávku, nároku na jej výplatu a jej sumu. Prijemca dávky je povinný do ôsmich dní oznámiť príslušnej organizačnej zložke Sociálnej poisťovne zmenu v skutočnostiach rozhodujúcich na trvanie nároku na dávku, zánik nároku na dávku, nároku na jej výplatu a jej sumu. Ak bol poistenec alebo príjemca dávky písomne vyzvaný príslušnou organizačnou zložkou Sociálnej poisťovne, aby preukázal tieto skutočnosti, je povinný výzve vyhovieť v lehote do ôsmich dní odo dňa doručenia výzvy, ak organizačná zložka Sociálnej poisťovne neurčila inú lehotu.

20. Podľa § 236 ods. 1 písm. a/ zákona č. 461/2003 Z.z., príjemca dávky je povinný vrátiť dávku alebo jej časť odo dňa, od ktorého mu nepatrila alebo nepatrila v poskytovanej sume, ak je vyššia ako 5 eur a nesplnil povinnosť uloženú týmto zákonom.

21. Podľa § 236 ods. 1 písm. b/ zákona č. 461/2003 Z.z., príjemca dávky je povinný vrátiť dávku alebo jej časť odo dňa, od ktorého mu nepatrila alebo nepatrila v poskytovanej sume, ak je vyššia ako 5 eur a

prijímal dávku alebo jej časť, hoci vedel alebo musel z okolností predpokladať, že sa vyplatila neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrila.

22. Podľa § 236 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z., právo na vrátenie dávky poskytnutej neprávom alebo v nesprávnej sume sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa túto skutočnosť zistila, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa, za ktorý sa dávka vyplatila. Tieto lehoty neplynú počas konania o odvolaní, počas výkonu rozhodnutia alebo ak sa na úhradu preplatku vykonávajú zrážky z dávky.

23. V prejednávanom prípade bola spornou otázka, kedy začala plynúť subjektívna premlčacia lehota vo veci vrátenia dávky poskytnutej neprávom žalovanou žalobcovi, konkrétne nemocenskej dávky materské, preto najvyšší správny súd zameril svoju pozornosť na zodpovedanie tejto otázky.

24. Najvyšší správny súd uvádza, že zákonodarca zveril do právomoci žalovanej ako verejnoprávnej inštitúcii zriadenej na výkon sociálneho poistenia (§ 120 zákona č. 461/2003 Z.z.) rozhodovať v prvom stupni o povinnosti poberateľa dávky vrátiť dôchodkovú dávku alebo jej časť, alebo úrazovú rentu, alebo pozostalostnú úrazovú rentu, alebo ich časť vyplatené neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrili (§ 179 ods. 1 písm. a/ bod 2. zákona č. 461/2003 Z.z.). Zákonodarca povinnosť vrátiť dávku, alebo jej časť konkrétne upravuje v § 236 ods. 1 s tým, že za týmto účelom stanovuje tri samostatné skutkové podstaty, a teda príjemca dávky je povinný vrátiť dávku alebo jej časť odo dňa, od ktorého mu nepatrila alebo nepatrila v poskytovanej sume, ak je vyššia ako 5 eur a i. nesplnil povinnosť uloženú týmto zákonom, ii. prijímal dávku alebo jej časť, hoci vedel alebo musel z okolností predpokladať, že sa vyplatila neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrila, alebo iii. vedome inak spôsobil, že dávka alebo jej časť sa vyplatila neprávom alebo vo vyššej sume, ako patrila. V zmysle právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z.z. Sociálna poisťovňa, ústredie je orgán verejnoprávnej inštitúcie na úseku sociálneho poistenia a je v jej kompetencii rozhodovať, či sú splnené podmienky na vydanie rozhodnutia o povinnosti príjemcu vrátiť dávku alebo jej časť, ktorá mu bola vyplatená neprávom alebo mu bola poskytnutá vo vyššej sume, ktorá mu patrila. Za tým účelom je jej povinnosťou si zaobstarať dostatok skutkových poznatkov preukazujúcich, že príjemca bol poberateľom dávky, ktorá mu v zmysle právnej úpravy tohto zákona nepatrila. Preukázanie neprávom vyplácanej dávky alebo jej časti jej príjemcovi, zaťažuje Sociálnu poisťovňu (pozri bližšie rozsudok najvyššieho správneho súdu zo dňa 20. decembra 2023, sp. zn. 6Ssk/68/2023).

25. V prejednávanom prípade bolo zistené, že žalobca podanou žiadosťou si uplatnil nárok na nemocenskú dávku materské odo dňa 15. októbra 2018, po tom, čo prevzal do osobnej starostlivosti od matky maloleté dieťa. Vzhľadom na to, že ku dňu 15. októbra 2018, žalobca spĺňal podmienky nároku na materské stanovené zákonom č. 461/2003 Z.z., prvostupňový orgán mu rozhodnutím zo dňa 08. novembra 2018 priznal nárok na materské od 15. októbra 2018 do zániku nároku na materské vo výške 23, 11927500 eur na deň. Následne však po 15. októbri 2018 žalobcovi vznikli a trvali povinné nemocenské poistenia zamestnanca, a to konkrétne:

- od 13. novembra 2018 do 30. novembra 2018 u zamestnávateľa XYZ-CNC s.r.o. založené dohodou o vykonaní práce;
- od 14. novembra 2018 do 30. novembra 2018 u zamestnávateľa TONA Martin, s.r.o. založené dohodou o pracovnej činnosti;
- od 01. decembra 2018 do 13. decembra 2018 u zamestnávateľa TONA Martin, s.r.o.;
- od 07. januára 2019 do 18. februára 2019 u zamestnávateľa MAR SK, s.r.o.;
- od 18. februára 2019 do 22. februára 2019 u zamestnávateľa ARCTECH, s.r.o.;
- od 26. februára 2019 do 30. apríla 2019 u zamestnávateľa MAR SK, s.r.o. založené dohodou o vykonaní práce.;
- od 13. júla 2019 žalobcovi trvá povinné nemocenské poistenie zamestnanca u zamestnávateľa ŽOS Vrútky, a.s.

Vzhľadom na skutočnosť, že v tomto prípade bolo sporným obdobie od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018, najvyšší správny súd sa zaoberal len týmto obdobím.

26. Ustanovenie § 236 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. ustanovuje, že právo na vrátenie dávky poskytnutej neprávom alebo v nesprávnej sume sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa, keď Sociálna poisťovňa túto skutočnosť zistila, najneskôr uplynutím desiatich rokov odo dňa, za ktorý sa dávka vyplatila. Rozhodujúcou skutočnosťou v tomto prípade tak bolo zistenie žalovanej, že žalobcovi bola poskytnutá dávka neprávom (uzatvorenie pracovného pomeru). Z napadnutého rozhodnutia žalovanej

vyplývalo, že prvostupňovému orgánu bola dňa 09. septembra 2019 doručená dohoda o vykonaní práce uzatvorená medzi žalobcom a zamestnávateľom XYZ-CNC s.r.o. s dohodnutým začiatkom pracovnoprávneho vzťahu 13. novembra 2018 a dohodnutým dátumom 30. novembra 2018, do ktorého mala byť pracovná úloha vykonaná. Zároveň bola doručená evidencia dochádzky žalobcu za mesiac november 2018, z ktorej vyplývalo, že u tohto zamestnávateľa žalobca v tomto mesiaci odpracoval 13 dní, pričom zmeny mal v trvaní 8:30 hod. a viac (12x) a raz v trvaní 6:45 hod. Vymeriavací základ v tomto mesiaci dosiahol vo výške 733,82 eur.

27. Ďalej dňa 02. októbra 2019 bola prvostupňovému orgánu doručená evidencia dochádzky za mesiac december 2018 u zamestnávateľa TONA Martin, s.r.o., z ktorej vyplývalo, že žalobca v tomto mesiaci odpracoval 9 dní. V pracovnej zmluve uzatvorenej s týmto zamestnávateľom mal žalobca dohodnutú dĺžku pracovného času 40 hodín týždenne. Vymeriavací základ v tomto mesiaci dosiahol vo výške 353,58 eur. Prvostupňový orgán vydal dňa 24. júla 2020 rozhodnutie, ktorým rozhodol, že žalobcovi zanikol nárok na materské okrem iného aj v období od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018. O podanom odvolaní rozhodla žalovaná rozhodnutím zo dňa 26. októbra 2020 tak, že odvolanie zamietla a v celom rozsahu potvrdila rozhodnutie prvostupňového orgánu zo dňa 24. júla 2020. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2020.

28. Následne prvostupňový orgán začal konanie vo veci uloženia povinnosti vrátiť preplatok na dávke, o čom informoval žalobcu listom zo dňa 23. februára 2023. Žalobca však okrem iného vzniesol námietku premlčania, o ktorej žalovaná v napadnutom rozhodnutí rozhodla tak, že podľa jej právneho názoru, začiatok plynutia premlčacej lehoty je potrebné posúdiť od momentu, kedy rozhodnutie žalovanej zo dňa 26. októbra 2020 (rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu vo veci zániku nároku na materské, pozn. súdu) nadobudlo právoplatnosť, t. j. 14. novembra 2020, pretože až od momentu právoplatnosti tohto rozhodnutia bolo ustálené, že žalobcovi zanikol nárok na materské, a to okrem iných období aj v spornom období od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018. Až od tohto momentu bolo jednoznačné, že žalobcovi za uvedené obdobie nepatrilo materské. Podľa žalovanej tak právo na vrátenie dávky nie je premlčané. S takýmto konštatovaním sa najvyšší správny súd nestotožnil.

29. Ako bolo vyššie uvedené, v zmysle § 236 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z., subjektívna premlčacia lehota začína plynúť odvtedy, ako Sociálna poisťovňa zistila, že dávka bola vyplatená neprávom (v žalobcovom prípade). Zákonodarca to neviaže na skutočnosť, kedy Sociálna poisťovňa rozhodla o zániku nároku, ale len na samotné zistenie takejto skutočnosti, ktorá mohla/mala vplyv na zánik nároku. Z tvrdení samotnej žalovanej vyplývalo, že skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na dávku materské vyplácanú žalobcovi sa dostali do jej sféry už dňa 09. septembra 2019, respektíve vo vzťahu k druhému žalobcovmu zamestnávateľovi dňa 02. októbra 2019. Zároveň sám žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 04. novembra 2019 nerozporoval túto skutočnosť, teda, že by nevykonával prácu pre týchto zamestnávateľov, dokonca tvrdil, že výkon práce po dobu ôsmich hodín nemôže viesť k záveru, že takýto (pracujúci) rodič nezabezpečuje starostlivosť o dieťa. Z uvedeného tak možno jednoznačne konštatovať, že v tomto prípade nebol rozpor v skutočnosti, či žalobca vykonával alebo nevykonával pracovnú činnosť pre vyššie spomínaných zamestnávateľov v období od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018. Táto skutočnosť vyplývala jednak z predložených dokladov od dotknutých zamestnávateľov, ale tiež to možno vyvodiť z podania žalobcu zo dňa 04. novembra 2019. A zároveň z administratívneho spisu žalovanej nevyplývalo, že vo vzťahu k spornému obdobiu, t. j. od 13. novembra 2018 do 13. decembra 2018 vykonávala ďalšie šetrenie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že žalovaná má o tomto stave nejaké pochybnosti.

30. Opačná situácia by však mohla nastať, ak by napríklad žalobca tvrdil, že pre spomínaných zamestnávateľov nepracoval a za týmto účelom by žalovaná vykonávala dodatočné šetrenie, respektíve overovanie si týchto tvrdení. Taká situácia však v tu prejednávanom prípade nenastala.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené, najvyšší správny súd sa stotožnil s právnym posúdením správneho súdu v napadnutom rozsudku, a zároveň konštatuje, že začiatok subjektívnej premlčacej lehoty sa počíta odo dňa, keď žalovaná zistila okolnosť, ktorá spôsobila zánik žalobcovho nároku na nemocenskú dávku materské. Samotné rozhodnutie o zániku nároku na materské nemožno považovať v danom prípade za okolnosť, ktorá spôsobila začatie plynutia premlčacej lehoty, pretože v predmetnom rozhodnutí sa už len konšatovali zistenia, ktoré žalovaná nadobudla ešte v roku 2019.

32. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší správny súd v súlade s § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP, pretože žalobca bol v kasačnom konaní plne úspešný.

33. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.